

Natalia Pabiś, Pocałunek Ciszy

Często zaczynamy całkiem od nowa
Choć można pewnie lepiej wykorzystać czas
Nieraz nie pomogą z bliskimi rozmowa
Może tak naprawdę sami idziemy w świat

Czy dogonimy szanse, które znikają nagle?
Na nasze szczęście srebrny księżyc oświetla szlak
Dopiero pod osłoną nocy znikają troski
A oczy, pamiętając dzień, powieki zamkną
By cisza głaskać sen

Światem wciąż rządzą liczby
Nie widać zmiany
Choć też nie każde serce na wiele stać
Może zbyt głośni jest za dnia
A zamiast atonalnych
Biegnąć we własnych myślach gubimy się

Czy dogonimy szanse, które znikają nagle?
Na nasze szczęście srebrny księżyc oświetla szlak
Dopiero pod osłoną nocy znikają troski
A oczy, pamiętając dzień, powieki zamkną
Czy dogonimy szanse, które znikają nagle?
Na nasze szczęście srebrny księżyc oświetla szlak
Dopiero pod osłoną nocy znikają troski
A oczy, pamiętając dzień, powieki zamkną